

Atcerēties kopā ar vecmāmiņu

Kādēļ Mari nav bijusi pacietīgāka
pret vecmāmiņu?

Džeina Makbraida
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Mari sarauca pieri. Vecmāmiņa stāstīja to pašu stāstu. Atkal.

Vecmāmiņa pārcēlās dzīvot pie Mari ģimenes pirms vairākiem mēnešiem. Mari viņu mīl, bet būt kopā ar vecmāmiņu ir ļoti nogurdinoši. Viņa stāsta vienus un tos pašus stāstus atkal un atkal. Dažkārt viņa uzsāk stāstīt to pašu stāstu no jauna, vēl pat to nepabeidzot.

Mari nopūtās. „Vecmāmiņ,” viņa sacīja, „tu man jau izstāstīji šo stāstu.”

Vecmāmiņa nodūra skatienu. „Vai patiesi?”

„Jā,” Mari atbildēja. „Tu man to izstāstīji pirms dažām minūtēm.”

„Es neatceros,”

vecmāmiņa atzina. Viņa šķīta noskumusi un apjukusi. Tad viņa piecēlās un aizgāja atpakaļ uz savu istabu.

Mari bija žēl, ka viņa bija saskumdinājusī vecmāmiņu. Kopš nomira vectētiņš, vecmāmiņa sāka aizmirst aizvien vairāk un vairāk. Vienreiz viņa pat atstāja ieslēgtu plīti, un tamdēļ virtuvē izcēlās ugunsgrēks. Tad arī mamma un tētis atveda vecmāmiņu dzīvot pie viņiem.

Mari virtuvē uzgāja tēti. „Es patiešām mīlu vecmāmiņu, bet es nogurstu klausīties vienus un tos pašus stāstus. Kāpēc viņa neatceras, ka viņa man to stāstu jau ir izstāstījusi simtiem miljonu reižu?”

Tētis pasmaidīja. „Es varu saderēt, ka ne simtiem *miljonu* reižu. Bet es zinu, ka tas ir grūti. Tavai vecmāmiņai ir slimība, kas skārusī viņas smadzenes, un tā liek viņai daudz ko aizmirst. Viņas stāsti ir veids, kā viņa cenšas atcerēties, kas viņa ir.”

Mari nodūra savu galvu. Kādēļ viņa nav bijusi pacietīgāka pret vecmāmiņu? Vecmāmiņa vienmēr pret viņu bija izturējusies ar mīlestību. Viņa mēdza viņu dēvēt — „mana Mari”. Mari atminējās laiku, kad viņa palīdzēja vecmāmiņai stādīt puķes un ravēt dārzu.

Mari piekļāvēja pie vecmāmiņas istabas durvīm.

„Nāciet iekšā,” vecmāmiņa aicināja.

Mari atvēra durvis. Vecmāmiņa sēdējā krēslā, un viņas klēpī bija atvērti Svētie Raksti.

„Vecmāmiņ, vai tu, lūdzu, pastāstīsi man, kā jūs ar vectētiņu pievienojāties Baznīcai?” Mari palūdza.

Vecmāmiņa pacēla skatu.

„Tu gribi dzirdēt par mani un vectēvu?” viņa cerīgi pajautāja.

Mari apsēdās līdzās vecmāmiņai. „Es gribu. Es gribu dzirdēt visu.” Mari satvēra vecmāmiņas roku. „Tu man esi ļoti īpaša, vecmāmiņ. Tu vienmēr tāda būsi.”

Vecmāmiņa pasmaidīja, atsēdās krēslā un sāka stāstīt.

Mari šo stāstu bija dzirdējusi daudz reižu, bet šoreiz viņa nejutās aizkaitināta vai nepacietīga. Tā vietā viņa sajuta mīlestību un apbrīnu. Viņa zināja, ka vecmāmiņai un vectētiņam nācās daudz upurēt, kad viņi Vācijā pievienojās Baznīcai. Viņas vecvecāki bija pārcēlušies tālu prom no mājām, lai viņi varētu dzīvot tuvāk citiem Baznīcas locekļiem.

Vecmāmiņa pabeidza stāstījumu un uzsmaidīja. „Tu esi laba meitene, mana Mari.”

Mari apskāva vecmāmiņu. „Paldies, vecmāmiņ. Es tevi mīlu.” ●

Šie notikumi risinājās ASV.